

Na poparcie skargi skarżący podnosi, że objęcie go zakwestionowanymi środkami jest wynikiem popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie. W szczególności skarżący twierdzi, że

- nie jest wiodącym przedsiębiorcą działającym w Syrii w rozumieniu art. 15 ust. 1a rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. ⁽¹⁾;
- nie jest powiązany z reżimem syryjskim, nie wywiera na niego wpływu ani nie jest z nim związane ryzyko ominięcia środków ograniczających w rozumieniu art. 15 ust. 1b rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012; i
- nie udziela żadnego wsparcia reżimowi syryjskiemu ani nie czerpie z niego korzyści.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 43I, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 43I, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. 2012, L 16, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – JU i in. / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa T-252/20)

(2020/C 215/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JU, JV, JW, JY, JZ, KA, KB (przedstawiciele: P. Tridimas, Barrister, A. von Westernhagen i D. Harrison, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim pozbawia ona skarżących bez ich zgody i bez zachowania właściwej procedury prawnej ich statusu obywateli Unii Europejskiej i praw z niego dla nich wynikających;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący utrzymują, że pozbawiając ich przysługującego im statusu obywateli Unii Europejskiej i ich praw podstawowych, które z niego wynikają, Rada naruszyła art. 20 i 23 TFUE, art. 50 TFUE, art. 7, 19, 39, 40, 45 i 46 karty oraz zasady proporcjonalności, równości traktowania i uzasadnionych oczekiwań.

W konsekwencji skarżący twierdzą, że obywatelstwo Unii jest podstawowym statusem obywateli Unii. Jako takie, obywatelstwo to posiada osobisty charakter i kiedy raz zostało przyznane nie zanika automatycznie wraz z wystąpieniem z Unii Europejskiej. Skarżący utrzymują, że żadna osoba nie może zostać pozbawiona w sposób arbitralny jej statusu obywatela Unii i praw z niego wynikających.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Dz.U. 2020, L 29, s. 1.